A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. szeptember 23. *

A C-150/03. P. sz. ügyben,

Chantal Hectors (lakóhelye: Mont-sur-Rolle [Svájc], képviselik: G. Vandersanden és L. Levi ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2003. március 31-én benyújtott

fellebbezése tárgyában,

másik fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviseli: H. von Hertzen és J. F. de Wachter, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (előadó), J. N. Cunha Rodrigues és N. Colneric bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: Mugica Arzamendi főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. február 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a felek által előterjesztett írásbeli észrevételeket,

a főtanácsnok indítványának a 2004. március 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Ch. Hectors fellebbezésében az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-181/01. sz., Chantal Hectors kontra Parlament ügyben 2003. január 23-án hozott azon ítéletének (EBHT-KSZ 2003., I-A-19. o. és II-103. o., a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérte, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította egyrészt a szerződéskötésre jogosult szervnek (a továbbiakban: SZJSZ)

B. urat az Európai Parlament Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták képviselőcsoportjához (a továbbiakban: az ENP-ED képviselőcsoportja) holland nyelvű tisztviselőként kinevező és a felperes ezen álláshelyre benyújtott pályázatát elutasító határozatának, valamint az ez utóbbi panaszát elutasító határozatnak (a továbbiakban: a vitatott határozatok) a megsemmisítésére, másrészt pedig a Parlament kártérítésre való kötelezésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

2 Az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó szabályzat (a továbbiakban: EASZ) 2. cikke értelmében:

„Ezen alkalmazási feltételek alkalmazásában »ideiglenes alkalmazottak«:

[...]

c) a Közösségek tisztviselőin kívül egy olyan személynek, aki a Közösségeket létrehozó szerződések, vagy a Közösségek egységes Tanácsát és egységes Bizottságát létrehozó szerződés által meghatározott hivatalt lát el, vagy a Közösségek egyik intézménye vagy szerve választott elnökének, illetve az Európai Parlament egyik politikai csoportja választott elnökének segítésére alkalmazott alkalmazottak;

[...]".

3 Az EASZ 11. cikke megjelöli többek között, hogy a személyzeti szabályzatnak (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) az Európai Közösségek tisztviselőinek jogaira és kötelezettségeire vonatkozó 11–26. cikkét analógia útján alkalmazni kell az ideiglenes alkalmazottakra és hogy ezen utóbbiakra vonatkozó határozatokat a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében meghatározottak szerint kell közzétenni.

4 Az Európai Parlament Elnöksége által 1989. március 15-én elfogadott, a tisztviselők és egyéb alkalmazottak felvételére, valamint a kategória vagy a szolgálat megváltozására vonatkozó belső szabályzat (a továbbiakban: 1989. március 15-i szabályzat) többek között úgy rendelkezik:

„II. fejezet: Ideiglenes alkalmazottak

[...]

8. cikk

A képviselőcsoportok ideiglenes alkalmazottainak kiválasztása egy »ad hoc bizottság« ajánlásai alapján történik, amelyet a szerződéskötésre jogosult szerv jelöl ki, és amelyben helyet kell kapnia egy, a Személyzeti Bizottság által javasolt tagnak.

9. cikk

Valamely képviselőcsoport által kiírt álláshirdetést az intézményen belül és azon kívül is közzé kell tenni. A pályázatok áttekintése után, illetve az érdekelt

képviselőcsoport által a betöltendő állás tekintetében — a szabályzat rendelkezéseire figyelemmel — megállapított feltételek alapján az *ad hoc* bizottság megállapítja azon jelöltek listáját, akik az álláshirdetésben megállapított, a képzettségi szinttel kapcsolatos feltételeknek megfelelnek. Ezt a listát átnyújtják a szerződéskötésre jogosult szervnek."

5 Az Európai Parlament Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták képviselőcsoportjának (a továbbiakban: az ENP-ED képviselőcsoportja) főtitkára által „A személyzet felvételével kapcsolatos eljárás" címet viselő, 2000 februárjában elfogadott okmány (a továbbiakban: az ENP-ED felvételi eljárással kapcsolatos okmánya) 5. és 6. pontja értelmében:

„5. A felvételi eljárás lefolytatása azon vizsgabizottság feladata, amelyet egy elnök, általában az érintett szolgálat vezetője, valamint a képviselőcsoport titkárságának legalább két másik, a jelölt által betöltendő fokozattal megegyező vagy annál magasabb fokozatba sorolt tagja, a képviselőcsoport Személyzeti Bizottságának képviselője és a Parlament Személyzeti Bizottságának képviselője alkot. A vizsgabizottság elnöke felel a mellékletekben meghatározott eljárás tiszteletben tartásáért. A vizsgabizottság a mellékleteknek megfelelően összeállítja az írásbeli és szóbeli vizsgák kérdéseit, meghatározza a megfeleléshez szükséges legalacsonyabb pontszámot, az [alkalmassági] listán feltüntetendő jelöltek számát, valamint ezen lista érvényességi idejét.

6. Minden olyan esetben, amikor rendes és teljes eljárásra kerül sor, a vizsgabizottság megküldi a képviselőcsoport elnökségének a vizsgán megfelelt jelöltek listáját, valamint az általuk elért pontszámokat. Egyetlen állás[hely] esetén az elnökség a listán szereplő első három jelölt közül választ. Két álláshely esetén az elnökség az első öt jelölt közül választ."

A jogvita ténybeli háttere

6 A jogvita ténybeli hátterét a megtámadott ítélet 5–16. pontja a következőképpen tartalmazza:

„5 Az ENP-ED képviselőcsoportja a 2000. május 29. és június 14. közötti időszakra vonatkozó 14/2000. sz. pályázati értesítője tartalomjegyzékében hirdetést tett közzé, amelyben egy ideiglenes alkalmazotti besorolású, holland nyelvű állást hirdetett meg.

6 Az ezen álláshellyel kapcsolatos álláshirdetés értelmében:

»A képviselőcsoport kinevezésre jogosult hatósága úgy határozott, hogy a holland nyelvű adminisztrátori vagy segéd-adminisztrátori (M/F), A 8 vagy A 7/A 6 besorolási fokozatú (ideiglenes alkalmazotti) álláshely betöltésére felvételi eljárást indít.

[...]

A feladat jellege:

A szakképzett tisztviselő a rangban felette állók felügyelete alatt az ENP-ED képviselőcsoportjának tevékenységét érintő felmérésekkel és tanulmányokkal kapcsolatos feladatokat végez. Ezen feladatok megkövetelik a csapatmunkára való alkalmasságot.

Képzettségre és ismeretekre vonatkozó követelmények:

— Oklevéllel igazolt egyetemi végzettség vagy azonos szintű szakmai tapasztalat;

— az Európai Unió intézményi szerkezetének és tevékenységének alapos ismerete;

— az általános iránymutatásokat követő felmérési, elemzési és összegzési feladatok elvégzéséhez szükséges képesség;

— az Európai Unió egy hivatalos nyelvének kiváló szintű ismerete és valamely más hivatalos nyelvének alapos ismerete.

Különleges szakképzettség:

Gyakorlati okokból követelmény:

— a holland nyelv kiváló szintű ismerete és a német és francia vagy angol nyelvek alapos ismerete; más közösségi nyelvek ismeretének figyelembevétele;

— az EU intézményei szerkezetének és tevékenységeinek alapos ismerete;

— tájékozottság az ENP-ED képviselőcsoportja programjának célkitűzéseit és tevékenységeit, valamint a közösségi politikát illetően; az EU mezőgazdaságpolitikája terén szerzett jártasság és/vagy tapasztalat előnyt jelent;

— a 2 éves, igazolt szakmai tapasztalat A 7/A 6 fokozatba való felvételre jogosít.«

7 Az ezen álláshellyel kapcsolatos hirdetés számos holland nyelvű újságban is megjelent.

8 A felperes — a feltételeknek megfelelőnek nyilvánított — pályázatát 2000. június 21-én nyújtotta be a per tárgyát képező álláshelyre.

9 A felperes részt vett a 2000. október 9-i írásbeli, majd a 2000. október 19-i szóbeli felvételi vizsgákon.

10 Az 1989. március 15-i szabályzat 8. cikkében előírt *ad hoc* bizottság, mint az ENP-ED felvételi eljárásával kapcsolatos okmány 5. pontja által előírt vizs-

gabizottság (a továbbiakban: vizsgabizottság) 2000. október 19-én hozta meg a per tárgyát képező álláshely betöltésével kapcsolatos jelentését. Ez a jelentés többek között megjelöli:

»Az alkalmassági lista megállapítása

Munkájuknak megfelelően a [vizsgabizottság] úgy határozott, hogy a következő jelelöltek nevét tünteti fel az [alkalmassági] listán:

— Hectors Chantal (83,50 pont)

— L. asszony (73,50 pont)

— B. úr (62,25 pont)

Az [1989. március 15-i szabályzat] 9. cikkébe foglalt rendelkezéseknek megfelelően az 'Európai Néppárt–Európai Demokraták' képviselőcsoportjának az ideiglenes alkalmazottakkal való szerződéskötésre jogosult szervének hatáskörébe tartozik a jelöltnek a kérdéses álláshelyre kiválasztására irányuló mindenfajta döntés.«

11 A 2000. november 7-én megtartott személyes elbeszélgetés alkalmával mindhárom kiválasztott jelölt találkozott az ENP-ED képviselőcsoportja holland delegációjának négy tagjával.

12 A vizsgabizottság elnöke 2000. november 22-én tájékoztatta a felperest, hogy szerepel az alkalmassági listán.

13 Mivel a felperes a kérdéses felvételi vizsga kimenetelével kapcsolatban nem kapott tájékoztatást, 2001. január 16-án írásban fordult a vizsgabizottság elnökéhez.

14 A vizsgabizottság elnöke a 2001. január 31-i levelében értesítette a felperest, hogy az álláshelyre B. urat választották ki. Ez a levél továbbá kifejtette:

»Ön az október 9-i és 19-i szóbeli és írásbeli vizsgákon 83,5 pontot ért el (100-ból). Ennek alapján a[z alkalmassági] listán az első helyen szerepel.

A szokásos eljárásnak megfelelően, a vizsgabizottság az első három helyen szereplő jelölt nevét a képviselőcsoport vezetőségének rendelkezésére bocsátotta, a vezetőség pedig a már említett módon döntött.

Tájékoztatásul idézem a következő rendelkezést:

A [1989. március 15-i szabályzat] 9. cikkének megfelelően az 'Európai Néppárt–Európai Demokraták' képviselőcsoportjának az ideiglenes alkalmazottakkal való szerződéskötésre jogosult szervének hatáskörébe tartozik a jelöltnek a kérdéses álláshelyre kiválasztására irányuló mindenfajta döntés.«

15 A felperes 2001. április 11-én panaszt nyújtott be egyrészt a B. urat kinevező, másrészt pedig a felperes pályázatát elutasító határozatokkal szemben. Ezen panasz többek között megemlíti:

»A [vizsgabizottság] elnöke 2001. január 31-i levelében értesített, hogy a [vizsgabizottság] a kiválasztott jelöltek listáján, az érdemek szerinti sorrend alapján engem az első helyre sorolt (100-ból 83,5 ponttal), ennek ellenére az ENP-ED [képviselőcsoportja] az álláshelyre [B.] urat nevezte ki. Sem e határozatot, sem pedig a felállított érdemek szerinti sorrendtől való eltérést nem indokolták.

Véleményem szerint, arra az esetre amikor a kinevezésre jogosult hatóság egy alkalmazottnak — még ha ideiglenes alkalmazottról van is szó — egy adott álláshelyre való felvétele érdekében a versenyvizsga-eljárás lefolytatása mellett dönt, az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata azt mutatja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság köteles figyelembe venni e versenyvizsga eredményét, valamint a [vizsgabizottság] által felállított érdemek szerinti sorrendet, kivéve olyan, kellően indokolt, kivételes körülmények esetén, amelyek lehetővé teszik az ettől való eltérést.«

16 Az ENP-ED képviselőcsoportjának elnöke 2001. május 28-i levelében ezt a panaszt elutasította. E levélben többek között megemlíti:

»Tudomásul vettem minden megjegyzését és megfontolását; utalnék azonban a személyzeti szabályzat 30.[cikkére], amely szerint a versenyvizsgáknál a kinevezésre jogosult hatóság kijelöl egy bizottságot. A bizottság összeállítja a jelentkezők közül az alkalmas jelöltek listáját, az előbbi hatóság pedig kiválasztja az üres álláshelyekre kinevezett személyeket. Fel sem merül tehát a kérdés, hogy a [kinevezésre jogosult hatóságnak, a továbbiakban: KMH] figyelembe kell-e vennie a jelöltek alkalmassági listája által felállított sorrendet.

Ezen feltételek mellett bizonyára megérti, hogy a panasza nem megalapozott és hogy azt ezért elutasítom.«

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

7 Ch. Hectors az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. augusztus 6-án benyújtott keresetlevelében a vitatott határozatok megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be.

8 A felperes a megsemmisítés iránti kereset alátámasztására egy, az indokolási kötelezettség megszegésén alapuló alaki, valamint négy, elsősorban nyilvánvaló mérlegelési hibán és jogban való tévedésen, a szolgálat érdekének figyelmen kívül hagyásán és az EASZ 12. cikkének megsértésén, másodsorban a személyzeti szabályzat 29. és 30. cikkének megsértésén, az álláshirdetés megsértésén és a *patere legem quam ipse fecisti* elvének megsértésén, harmadsorban a nők és férfiak közti egyenlő elbánás elvének megsértésén és negyedsorban a gondoskodási kötelezettség elvének megsértésén alapuló anyagi jogi érvre hivatkozik. A felperes továbbá azt állítja, hogy a jogsértések számára olyan vagyoni és nem vagyoni károkat okoztak, amelyek mivel vétkességen alapulnak, megalapozzák a kártérítést.

9 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság az elé terjesztett keresetet teljes egészében elutasította, mivel a felperes által felhozott jogalapok összességét azok megalapozatlansága miatt elutasította.

10 Az első, az indokolási kötelezettség megszegésén alapuló jogalapot érintően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 35–46. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes pályázatát elutasító határozat kellően indokolt volt, hiszen ez utóbbi tájékoztatást kapott a lefolytatott kinevezési eljárás szakaszairól és ezáltal az ezen eljárás jogszerűségét meghatározó feltételekről. Úgy értékelte, hogy a B. urat kinevező határozat — amely nem igényelt semmiféle, az első határozatban kifejtetteket kiegészítő, egyedi indokolást — is kellően indokolt volt.

11 Ezen megállapítások érdekében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 36. és 37. pontjában elsőként felidézte, hogy a több jelölt közül történő választást feltételező határozat esetén az SZJSZ-t indokolási kötelezettség terheli, legalábbis a kizárt jelölt által benyújtott panasz elutasításakor (az Elsőfokú Bíróság T-25/92. sz., Vela Palacios kontra GSZB ügyben 1993. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-201. o.] 22. pontja, és a T-60/94. sz., Pierrat kontra Bíróság ügyben 1995. január 26-án hozott ítélete [EBHT-KSZ 1995., I-A-23. o. és II-77. o.]), és hogy ezen indokolási kötelezettség terjedelmét minden esetben az adott eset konkrét körülményeire tekintettel kell megítélni.

12 Továbbá hangsúlyozta egyrészről, hogy az ENP-ED felvételi eljárással kapcsolatos okmányának 6. pontja értelmében, amennyiben egyetlen álláshelyet kell betölteni, a képviselőcsoport elnöksége — SZJSZ minőségben — választja ki a javaslatok kidolgozásáért felelős vizsgabizottság által felállított alkalmassági listán szereplő első három jelölt egyikét. Másrészről úgy értékelte, hogy egy ideiglenes alkalmazottnak a Parlament valamely képviselőcsoportja által — az EASZ 2. cikkének c) alpontja alapján — történő felvétele szükségszerűen feltételezi a kölcsönös bizalmi viszonyt.

13 Az Elsőfokú Bíróság a fentiekből a megtámadott ítélet 41–45. pontjában arra következtetett, hogy mivel a Parlament valamely képviselőcsoportja melletti olyan ideiglenes alkalmazotti álláshelyről van szó, amelynek betöltése tekintetében ezen képviselőcsoport elnöksége teljes szabadsággal rendelkezik az alkalmassági listán szereplő jelöltek egyikének kiválasztása terén, az indokolás csakis a kinevezési eljárás szabályszerűségét meghatározó jogi feltételek tiszteletben tartására vonatkozhatott. Az Elsőfokú Bíróság véleménye szerint a felperes erről megfelelő módon tájékoztatást kapott, elsőként a vizsgabizottság elnökének 2001. január 31-i levelében, majd pedig az ENP-ED képviselőcsoportja elnökének a panaszt elutasító, 2001. május 28-i levelében.

14 Az Elsőfokú Bíróság a második jogalapot illetően a megtámadott ítélet 65–78. pontjában úgy ítélte meg, hogy az ENP-ED képviselőcsoportjának elnöksége — SZJSZ minőségben — nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor nem a felperes pályázatát, hanem B. úrét fogadta el, és nem sértette meg a szolgálat érdekét vagy az EASZ 12. cikke (1) bekezdését sem.

15 Felidézve, hogy az SZJSZ az ideiglenes alkalmazottak felvétele esetén még szélesebb mérlegelési jogkörrel bír, mint a KMH, aki nem köteles figyelembe venni az alkalmassági listán szereplő jelöltek értékelési sorrendjét, az Elsőfokú Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a képviselőcsoport elnöksége — az elfogadott jelölt szabad megválasztásának gyakorlása során — jogosan vette figyelembe különösen az adott álláshely betöltésére alkalmas jelöltek szakmai tapasztalatát.

16 Az Elsőfokú Bíróság tehát úgy értékelte, hogy az SZJSZ nem lépte túl az igen széles mérlegelési jogkörének határait, amikor úgy ítélte meg, hogy B. úr az európai kérdésekkel kapcsolatban megfelelő gyakorlattal, valamint a közös mezőgazdaságpolitika terén nagyobb szakmai tapasztalattal rendelkezik, mint a felperes, még akkor is, ha ez utóbbi az írásbeli felvételi vizsgák alkalmával magasabb pontszámot szerzett.

17 A megtámadott ítélet 93–107. pontjában az Elsőfokú Bíróság a felperes által felhozott harmadik jogalapot is elutasította.

18 A személyzeti szabályzat 29. és 30. cikkének állítólagos megsértését illetően az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az ideiglenes alkalmazottak felvételi eljárása csupán az EASZ megfelelő rendelkezéseinek és a Parlament által elfogadott belső végrehajtási szabályoknak, nem pedig a személyzeti szabályzatnak a tisztviselők felvételével kapcsolatos rendelkezéseinek kell, hogy megfeleljen.

19 Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy azon körülmények, amelyek szerint a panaszt elutasító határozat, valamint a Parlament elnökének a bizottság elnökéhez 2001. június 14-én intézett, az ideiglenes alkalmazottaknak a képviselőcsoportokhoz történő felvételi eljárására vonatkozó levele utal a személyzeti szabályzat 30. cikkére,

illetve az ideiglenes alkalmazottaknak a „tisztviselők felvételére elfogadottakkal megegyező eljárások szerinti" felvételére, nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy az ideiglenes alkalmazottakra alkalmazandók lennének a személyzeti szabályzat megfelelő rendelkezései.

20 A holland delegáció tagjai és az alkalmassági listán szereplő jelöltek közötti azon személyes elbeszélgetéseket illetően, amelyek a felperes véleménye szerint ellentétesek mind a személyzeti szabályzat rendelkezéseivel, mind pedig a Parlament belső végrehajtási szabályaival, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az SZJSZ jogosult volt ilyen elbeszélgetéseket szervezni.

21 Az Elsőfokú Bíróság tehát arra az álláspontra helyezkedett, hogy ez a jog, amelyet sem az 1989. március 15-i szabályzat, sem pedig az ENP-ED felvételi eljárással kapcsolatos okmánya nem ír elő, az SZJSZ igen széles, a kiválasztási eljárás megszervezési módjának megválasztása és annak lefolytatása terén való mérlegelési jogköréből vezethető le. Az EASZ 2. cikkének c) alpontja alapján egy ideiglenes alkalmazottnak a Parlament valamely képviselőcsoportja által való alkalmazását meghatározó kölcsönös bizalmi viszony követelményének megfelelően ez a jog nem lehet ellentétes a személyzeti szabályzatnak a tisztviselők felvételével kapcsolatos rendelkezéseivel, mivel ez utóbbi nem alkalmazandó az ideiglenes alkalmazottakra.

22 Továbbá, ami a jelöltek szakképzettségének a képviselőcsoport elnöksége által történő összehasonlító vizsgálatának állítólagos hiányát illeti, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Parlament azon állításai tekintetében, amelyek szerint az SZJSZ a határozatát a vizsgabizottság teljes anyaga, a jelöltek pályázata és a holland delegáció javaslata alapján fogadta el, valamint hogy a felperes által szolgáltatott, az érvelését alátámasztó jellegű bizonyíték vagy gyanú hiányában nem tekinthető úgy, hogy az SZJSZ megelégedett volna az említett delegáció javaslatának véglegesként való elfogadásával anélkül, hogy az említett összehasonlító vizsgálatot lefolytatta volna.

23 Végül az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy azon tények is az SZJSZ-nek a kiválasztási eljárás megszervezési módjának meghatározása és annak lefolytatása terén való szabad választásából következnek, amelyekre a felperes a nemzeti delegációval való megbeszélés lefolytatásával, pontosabban a személyzeti bizottság tagjának távolmaradásával, vagy a beszélgetés alkalmával készült jegyzőkönyv vagy indokolással ellátott jelentés hiányával kapcsolatban hivatkozik. Ennélfogva nem olyan lényeges eljárási szabályokról van szó, amelyek a felvételi eljárás lefolytatására döntő hatást gyakorolnának.

24 A negyedik, a férfiak és nők közötti egyenlőség elvének megsértésén alapuló jogalap tekintetében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 117–125. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy a közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést vélelmezze, ezért nem az alperes kötelezettsége, hogy a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elve sérelmének hiányát bizonyítsa. A Ch. Hectors által előadott egyetlen tényező, vagyis az a körülmény, hogy a tényállás idején hat hónapos terhes volt, amelyről a holland delegáció tájékoztatást kapott, valójában nem ad lehetőséget a hátrányos megkülönböztetés vélelmére.

25 Az Elsőfokú Bíróság tehát úgy vélte, hogy az SZJSZ semmiképpen sem sértette meg a férfiak és nők közötti egyenlőség elvét, hiszen nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor B. úr pályázatát fogadta el.

26 Az ötödik jogalapot illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 131–135. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az SZJSZ nem sértette meg gondoskodási kötelezettségét. Felidézi, hogy az ezen követelményből eredő kötelezettség esetleges határai nem akadályozták volna meg az igazgatást abban, hogy a tisztviselők és az alkalmazottak besorolásával kapcsolatos olyan intézkedéseket fogadjon el, amelyeket a szolgálat érdekében szükségesnek tart.

27 Az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy — tekintettel arra, hogy az SZJSZ igen széles mérlegelési jogkörérrel rendelkezik ezen érdeknek az ideiglenes alkalmazottak felvétele esetén való értékelésére — az ellenőrzése csakis az azon kérdésre adandó válaszra terjedhet ki, hogy vajon ez utóbbi nem volt-e kötve az ésszerűségi határokhoz , és vajon a mérlegelési jogkörét nem használta-e nyilvánvalóan hibás módon. Mivel a Parlament nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor nem Ch. Hectors-t nevezte ki a kérdéses álláshelyre, B. úr kinevezése megfelelt a szolgálat érdekének, hiszen a felperes érdeke nem élvez elsőbbséget a szolgálatéval szemben.

28 Végül az Elsőfokú Bíróság elutasította a kártérítési kérelmet. Úgy ítélte meg, hogy a megsemmisítés iránti kérelem vizsgálatából kitűnik, hogy a felperes nem bizonyította az SZJSZ által elkövetett állítólagos jogsértéseket.

A felek kérelmei

29 A felperes fellebbezése egyrészt a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésére és a vitatott határozatok megsemmisítésére, másrészt pedig a Parlamentnek — a felemelés jogának fenntartása mellett — 60 554,70 euró kártérítés, valamint mind az elsőfokú, mind pedig a fellebbezési eljárás során felmerülő költségek viselésére való kötelezésére irányul.

30 A Parlament a fellebbezés elutasítását kéri.

A fellebbezésről

31 A felperes a fellebbezés alátámasztása érdekében lényegében négy jogalapra hivatkozik: az első a jogszerűség elvének, a jogbiztonság elvének megsértésén és egy eljárási szabálytalanságon, a második az indokolási kötelezettség megszegésén, a harmadik az EASZ 12. cikkének és a szolgálat érdeke fogalmának figyelmen kívül hagyásán, a negyedik pedig a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul.

Az indokolási kötelezettség megszegésén alapuló jogalapról

A felek érvelése

32 A felperes kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tartotta tiszteletben az indokolás elvét, amikor nem ítélte el az SZJSZ indokolásának mellőzését. Ez utóbbi köteles a határozatát egyedileg indokolni, amikor eltér a választóbizottság által az ideiglenes alkalmazotti álláshelyre jelöltek alkalmassági listáján felállított sorrendtől.

33 A felperes véleménye szerint ez a kötelezettség az ítélkezési gyakorlatból, különösen a 44/85. sz., 77/85. sz., 294/85. sz. és 295/85. sz., Hochbaum & Rawes kontra Bizottság ügyben 1987. július 9-én hozott ítéletből (EBHT 1987., 3259. o.), a fent hivatkozott Pierrat kontra Bíróság ügyben hozott ítélet 38. és 39. pontjából, és a T-117/01. sz., Roman Parra kontra Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítélet (EBHT-KSZ 2002., I-A-27. o. és II-121. o.) 31. pontjából egyértelműen kitűnik. Ez az ítélkezési gyakorlat azt a kötelezettséget rója az SZJSZ-re, hogy az általános

indokolást vagy az eljárás szabályszerűségére való utalást meghaladó, egyedi indokolást szolgáltasson. Így a felperes esetében, aki a panaszában megjelölte, hogy az alkalmassági lista első helyén szerepel és hogy az elfogadott jelölt az általa elértnél alacsonyabb pontszámot szerzett, az SZJSZ köteles lett volna a határozatát egyedileg indokolni.

34 A felperes emellett fenntartja, hogy a felveendő ideiglenes alkalmazott és a nemzeti képviselőcsoport tagjai közötti kölcsönös bizalmi viszony szükségessége nem érinti az SZJSZ egyedi indokolási kötelezettségét.

35 A Parlament hangsúlyozza, hogy a fent hivatkozott Hochbaum & Rawes kontra Bizottság ügyben és a Pierrat kontra Bíróság ügyben hozott ítéletek nem tartoznak a tárgyhoz, mivel eltérő helyzetre vonatkoznak: az első egy számos eljárási hibában szenvedő előléptetési eljárásra, a második pedig a KMH egy olyan döntésére, amelyben ez utóbbi az alkalmassági listán nem szereplő személyt vett fel.

36 Ezzel ellentétben a jelen jogvitában az ENP-ED képviselőcsoportjának belső szabályai kifejezetten meghatározták, hogy a KMH az alkalmassági listán szereplő első három jelölt közül választhat, ily módon a jelen esetben hozott határozat indokolása csupán a kinevezési eljárásra irányadó jogi feltételek tiszteletben tartására vonatkozhatott, amint azt a megtámadott ítélet jogosan elismerte.

37 Ugyanakkor nem vitás, hogy a panaszra adott válasz elégtelen indokolása kiegészülhetett volna a peres eljárás során szolgáltatott magyarázatokkal. Ezzel kapcsolatban a Parlament az Elsőfokú Bíróság előtt úgy érvelt, hogy B. úr kinevezése a közösségi mezőgazdaság-politika terén való nagyobb gyakorlatából következik.

A Bíróság álláspontja

38 Az EASZ 11. cikkének (3) bekezdése értelmében az ideiglenes alkalmazottakra vonatkozó határozatokat a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében meghatározottak szerint kell közzétenni, amely kimondja, hogy: „[a]z e személyzeti szabályzat alapján egy meghatározott személyre vonatkozóan hozott minden határozatot írásban haladéktalanul közölni kell az érintett tisztviselővel A tisztviselőt hátrányosan érintő minden határozatnak tartalmaznia kell az alapjául szolgáló indokokat."

39 A személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése által előírt és valamely panaszt követően meghozott határozatra vonatkozóan ezen személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében előírt indokolási kötelezettség célja egyrészt, hogy az érdekeltnek a határozat megalapozottságának megítélését lehetővé tévő, kellő tájékoztatást nyújtson és hogy az érdekelt annak jogszerűségét vitató, bíróság előtti keresetet indíthasson, másrészt pedig, hogy a bíró számára lehetővé tegye az ellenőrzés gyakorlását. (lásd többek között a 195/80. sz., Michel kontra Parlament ügyben 1981. november 26-án hozott ítélet [EBHT 1981., 2861. o.] 22. pontját).

40 A KMH-t és analógia útján az SZJSZ-t, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 36–37. pontjában helyesen megállapította, indokolási kötelezettség terheli, legalábbis az elutasított jelölt által a pályázatát elutasító és/vagy egy másik jelöltet kinevező határozattal szemben benyújtott panasz elutasítása alkalmával (lásd, többek között, egy tisztviselő pályázatának elutasításával kapcsolatban a C-115/92. P. sz., Parlament kontra Volger ügyben 1993. december 9-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-6549. o.] 22. pontját). Ezen indokolási kötelezettség terjedelmét az adott ügy konkrét körülményei alapján kell megítélni (C-169/88. sz., Prelle kontra Bizottság ügyben 1989. december 13-án hozott ítélet [EBHT 1989., 4335. o.] 9. pontja).

41 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben úgy ítélte meg, hogy az SZJSZ részéről elegendő volt határozatának indokolását a kinevezési eljárás szabályszerűségére vonatkozó jogi feltételek tiszteletben tartására korlátozni, mivel szabadon választ-

hatott a rendelkezésére álló alkalmassági listán szereplő jelöltek közül. Mivel így járt el, a jelen esetre hallgatólagosan alkalmazta az előléptetési eljárással kapcsolatos azon ítélkezési gyakorlatát, amely szerint, amennyiben az előléptetés választás alapján történik, elegendő a panasz elutasítását a személyzeti szabályzat által előírt, az eljárás szabályszerűségére vonatkozó jogi feltételekre hivatkozva indokolni (lásd, többek között, az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Vela Palacios kontra GSZB ügyben hozott ítéletének 22. pontját és a Roman Parra kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 27. pontját).

42 Jelen esetben az ideiglenes alkalmazottak felvételi eljárása végeredményben — az ENP-ED képviselőcsoportjának felvételi eljárására vonatkozó okmányának 6. pontjában szereplő, az ENP-ED képviselőcsoportjának belső szabályzata értelmében — valóban az SZJSZ szabad választásán alapul. Az indokolási kötelezettséget illetően azonban nem hasonlítható valamely tisztviselő előléptetését biztosító, a személyzeti szabályzat 45. cikkébe foglalt eljáráshoz, ami „kizárólag [...] választással" történik.

43 Az ideiglenes alkalmazottaknak az ENP-ED képviselőcsoportjának szabályai által előírt kiválasztási eljárása tulajdonképpen magában foglalja az írásbeli és szóbeli vizsgákon való részvételre behívandó jelöltek előzetes kiválasztását, az alkalmassági lista vizsgabizottság általi ezen vizsgák eredményei alapján történő kidolgozását, majd pedig a pályázatok és a vizsgabizottság listájának az SZJSZ általi összehasonlító vizsgálatát.

44 Az SZJSZ-nek az elvben szubjektív természetű összehasonlító értékelésre alapító határozata tehát objektív tényezőkön is nyugszik, nevezetesen a pályázatoknak az álláshirdetésben megjelölt szakképzettségi feltételekkel való összevetésén és a vizsgabizottságnak a vizsgák eredményéből következő javaslatának figyelembevételén.

45 Az SZJSZ ekként rendelkezett a vizsgabizottságnak a jelöltek — a megkövetelt szakképzettség terén való — képességét és alkalmasságát érintő azon véleményével, amely arra hivatott, hogy a jelöltek érdemei tekintetében összehasonlítási alapként szolgáljon, mivel ez a vélemény azon tényezők részét képezi, amelyekre a jelöltek értékelését alapította.

46 Mivel az SZJSZ eltért a vizsgabizottság véleményétől és ennélfogva a felvételi vizsgák eredményén alapuló, a felperes tudomására hozott elsőbbségi sorrendtől, az általános vagy a felvételi eljárás szabályszerűségére való egyszerű utalás formájában való indokolás nem tette lehetővé, hogy ez utóbbi megismerje az elutasítás okait.

47 Ebben az esetben a felperes panaszára válaszképpen annál is inkább indokolt lett volna az egyedi indokolás, mivel olyan személyes elbeszélgetésen vett részt, amely eredetileg nem volt kitűzve, mivel azelőtt, hogy azt maga kérte volna, semmiféle tájékoztatást nem kapott a felvételi eljárás kimenetelét illetően, illetve mivel a 2001. április 11-i panaszában kifejezetten hivatkozott az alkalmassági listára és a felállított érdemi sorrendre.

48 Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság által megállapított tényállásból kitűnik egyrészt, hogy a vizsgabizottság elnökének a felperes 2001. január 16-i levelére adott, 2001. január 31-i válasza csupán arra szorítkozott, hogy ez utóbbival ismertesse az SZJSZ által a kiválasztás érdekében lefolytatott eljárást. Másrészt, az ENP-ED képviselőcsoportja elnökének a felperes panaszát elutasító, 2001. május 28-i levele a lefolytatott kinevezési eljárás szakaszainak megjelölésére szorítkozott.

49 A pert megelőző eljárás során tehát a felperes semmiféle, az ügyére vonatkozó egyedi tájékoztatást nem, csupán a lefolytatott eljárással kapcsolatos általános felvilágosítást kapott.

50 Amennyiben az indokolásnak a kereset benyújtását megelőzően fennálló teljes hiánya a bíró előtt — analógia útján a KMH-hoz hasonlóan — nem orvosolható az SZJSZ által szolgáltatott magyarázattal (lásd e tekintetben a C-343/87. sz., Culin kontra Bizottság ügyben 1990. február 7-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-225. o.] 15. pontját), meg kell állapítani, hogy az SZJSZ nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

51 Következésképpen azzal, hogy a megtámadott ítélet 41. pontjában úgy tekintette, hogy a felperes pályázatát elutasító határozat indokolása nem vonatkozhatott másra, mint a vonatkozó jogi feltételek tiszteletben tartására és azzal, hogy ennek következtében azon ítélet 46. pontjában úgy értékelte, hogy ezen határozat kellőképpen indokolt volt, az Elsőfokú Bíróság jogban való tévedést követett el. Következésképpen ezen indokból a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni anélkül, hogy szükség lenne a felperes által hivatkozott többi jogalap vizsgálatára.

Az ügy érdeméről

52 A Bíróság alapokmánya 61. cikkének megfelelően, mivel a per állása megengedi, érdemben kell elbírálni a felperesnek a vitatott határozatok megsemmisítése és a Parlament kártérítésre való kötelezése iránti kereseti kérelmét.

A vitatott határozatok megsemmisítése iránti keresetről

53 Az előzőekben kifejtett megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy az SZJSZ megszegte az őt terhelő indokolási kötelezettséget, mivel a felperes panaszára adott válasza semmiféle indokolást nem tartalmazott.

54 Következésképpen a felperesnek az indokolási kötelezettség megszegésén alapuló jogalapját el kell fogadni. Ennek következtében a felperes panaszát elutasító határozatot, valamint — ebből kifolyólag — a többi vitatott határozatot meg kell semmisíteni anélkül, hogy szükség lenne a többi jogalap vizsgálatára.

A kártérítési keresetről

A felek érvelése

55 A felperes hivatkozik arra, hogy az említett jogsértések következtében olyan vagyoni és nem vagyoni károk érték, amelyek mivel vétkességen alapulnak, megalapozzák a kártérítést. A vagyoni kár abban áll, hogy a közszolgálati jogviszonyba lépését megtagadták, jóllehet az SZJSZ csakis őt nevezhette volna ki. Így a közösségi közszolgálati jogviszonyon belüli előmeneteléhez fűződő jogainak és érdekeinek összességét elveszítette. Elismerve, hogy az alkalmassági listán való szereplés ténye nem vonja automatikusan maga után a kinevezést, ismételten megerősíti, hogy a személyes helyzetére tekintettel lehetetlen volt, hogy ne nevezzék ki.

56 Ami a nem vagyoni kárt illeti, a felperes véleménye szerint az a kinevezési eljárásban az átláthatóság teljes hiányából következik. Jóllehet a Parlament megtagadta a felvétel keretén belül hozott határozatok közlését és a pályázata elutasításának indokolását, az SZJSZ — a maga részéről — nem válaszolhatott a panaszára, ezáltal kényszerítve őt az Elsőfokú Bíróság előtti kereset benyújtására.

57 A felperes, az Elsőfokú Bíróság előtti válaszának időpontjában, 2001. december 10-én, azon bérnek megfelelő vagyoni kárra hivatkozik, amelyet a kiválasztása esetén kapott volna, vagyis 5 055,47 euró (havi fizetés) 10-szer (B. úr 2001 februárjától állt alkalmazásban), amely összeghez hozzászámítandó a havi bérkiegészítés. Nem vagyoni kártérítés címén 10 000 eurót követel.

58 A Parlament fenntartja, hogy a felperesnek nincs joga a kártérítéshez. Az SZJSZ nem követett el semmiféle hibát és a kérdéses határozatot kellőképpen indokolta, amely indokolást végeredményben kiegészített az elsőfokú eljárás során.

59 Másodlagosan, a Parlament utal az Elsőfokú Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint a kérdéses határozat megsemmisítése a kár megfelelő megtérítésének minősül (az Elsőfokú Bíróság T-376/94. sz., Otten kontra Bizottság ügyben 1996. március 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-129. o. és II-401. o.] 55. pontja és a T-136/98. sz., Campogrande kontra Bizottság ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-267. o. és II-1225. o.] 68. pontja).

60 A Parlament továbbá fenntartja, hogy a felperes a vagyoni károk összegét csupán a válaszában jelölte meg, ami ellentétes az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 1.§-ával, mivel azt a kereset benyújtásával egyidejűleg megtehette volna és mivel nem hivatkozott ezen mulasztást igazoló különleges körülményekre. E tekintetben hivatkozik a T-37/89. sz., Hanning kontra Parlament ügyben 1990. szeptember 20-án hozott ítélet (EBHT 1990., II-463. o.) 82. pontjára.

A Bíróság álláspontja

61 Egyrészt a kérdéses határozatok indokolásának hiányából eredő nem vagyoni kárt illetően meg kell állapítani, hogy jelen esetben ennek megsemmisítése önmagában véve a felperes kárának megfelelő megtérítését jelenti. Következésképpen az ezen kárigény megtérítése iránti keresetet el kell utasítani (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Hochbaum & Rawes kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 22. pontját).

62 Másrészt a hivatkozott vagyoni kárt illetően ki kell emelni, hogy a felperes a keresetében nem, csupán a válaszában határozta meg az állítólagosan bekövetkezett károk mértékét. Következésképpen nem tett eleget az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-a által támasztott követelményeknek. A Bíróság ugyan

elismerte, hogy bizonyos különleges esetekben — többek között amikor nehéz a hivatkozott károk számszerűsítése — nem nélkülözhetetlen a kár pontos mértékének keresetben történő meghatározása, sem pedig a követelt kártérítés összegének számszerűsítése (lásd többek között a 74/74. sz., CNTA kontra Bizottság ügyben 1975. május 14-én hozott ítéletet [EBHT 1975., 533. o.] és a 90/78. sz., Granaria kontra Tanács és Bizottság ügyben 1979. március 28-án hozott ítéletet [EBHT 1979., 1081. o., 1090. o.]). Ugyanakkor a jelen jogvitában a felperes nem bizonyította olyan különleges körülmények fennállását — és ezekre még csak nem is hivatkozott —, amely okot adott volna arra, hogy eltekintsen ezen kárnak a keresetben való számszerű megállapításától. Ennek következtében a vagyoni károk megtérítését célzó kereseti kérelmet el kell utasítani.

63 A fentiekből következik, hogy a kártérítési kereset nem fogadható el.

A költségekről

64 Az eljárási szabályzat 122. cikkének első bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra megfelelően alkalmazandó 69. cikk 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Parlamentet kereseti kérelmének többségében — a kártérítési igény elutasítását célzó kereseti kérelmét kivéve — pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein túlmenően a Ch. Hectors-nak a Bíróság előtt felmerült valamennyi költségének és az Elsőfokú Bíróság előtt felmerült költségei felének viselésére.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-181/01. sz., Hectors kontra Parlament ügyben 2003. január 23-án hozott ítéletét hatályon kívül helyezi.**

2) **A Bíróság a szerződéskötésre jogosult szervnek B. urat az Európai Parlament Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták képviselőcsoportjához holland nyelvű tisztviselőként kinevező és Ch. Hectors ezen álláshelyre benyújtott pályázatát elutasító határozatát, valamint az ez utóbbi panaszát elutasító határozatot is megsemmisíti.**

3) **A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

4) **Az Európai Parlament köteles a fellebbezéssel felmerült költségek, valamint saját költségein túlmenően Ch. Hectors-nak az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtti eljárásban felmerült költségei felének viselésére.**

Aláírások